

lovforslagets Behandling i 1920—1921 Sp. 1374. Han siger: „Landstingets Opgave med Hensyn til Finanslovbehandlingen er derved begrænset til nærmest kun at være den at vogte over Finanslovens Renhed, som det er blevet kaldt, vogte over, at der ikke paa Finansloven afgøres Spørgsmaal, som efter Landstingets Opfattelse kun bør afgøres ved særlig Lov, og vogte over, at der ikke paa Finansloven gives større Nybevillinger, som Landstinget finder kun bør gives ved en særlig Lov“. Jeg synes, det falder godt i Traad med det, som jeg hævdede i Gaar. Men for at det ærede Medlem ikke skal mene, at det kun er Hr. Dalsgaard, der siger saadan, vil jeg læse en Udtalelse op, som den foregaaende Formand for Landstingets Finansudvalg, Hr. Jørgen Pedersen, har brugt her i Tinget i 1918—1919. Den staar Sp. 1402 og lyder saaledes: „Landstinget har fuldkommen Ret til at stille sig frit over for Finansloven, som det har over for andre Love, og kommer der i det andet Ting paa Finansloven nye Bevillinger, som Landstinget finder, det ikke bør tiltræde, saa har det fuldkommen Ret og Magt til at sætte disse Bevillinger ud.“ Et andet Sted udtaler det samme ærede Medlem — i 1917—1918 Sp. 1375 — noget om, at Landstinget i rene Bevillingsspørgsmaal maa tage, hvad Folketinget enes om, og fortsætter saaledes: „En anden Sag er, hvis der paa Finanslovsforslaget fremkommer Forsøg paa ved Finansloven at gennemføre Bevillinger, som man nærer Tvivl om, at man kan gennemføre ved almindelig Lov; saa maa Landstinget naturligvis være paa Vagt, være paa sin Post. Og der har jo ogsaa været nogle Tilfælde, hvor Landstinget har indtaget denne Stilling“. Det, der her er udtalt, er det centrale i det, som jeg har villet hævde ved mine Udtalelser i Gaar. Maaske er det udtrykt mere kort og koncist her — det er muligt —, men jeg mener, det er den samme Opfattelse af Landstingets Stilling, der har gjort sig gældende i tidligere Tider, som ogsaa jeg har søgt at gøre gældende, og som ogsaa nu blev gjort gældende af det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard).

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) udstedte en Indbydelse til os om endelig at forliges. Jeg forstaar jo nok, at det ærede Medlem, som stadig har Lykken med sig, nærrede Haab om at kunne udrette noget her. Det ærede Medlems Parti har jo allerede opnaaet ikke saa lidt, idet det Afrustningsforslag, der foreligger i Folketinget, er blevet ændret til — jeg ved ikke hvad —, men formodent-

lig til et Forslag, som det radikale Parti vil godkende. Hvad Tiden siden vil bringe herom, skal jeg selvfølgelig ikke paa dette Tidspunkt udtale noget om. Som Situationen foreligger, maa jeg hævde det Standpunkt, som vi har hævdet hele Tiden; vi har syntes, og vi synes fremdeles, at de Ændringsforslag, der i Folketinget er stillet til de militære Budgetter, er en Forandring af Forsvarslovene, og derfor kan vi ikke gaa med dertil.

Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) udtalte noget om, at man skulde kunne ændre lidt ved Finansloven paa det Punkt, der vedrører Aarhus Banegaard. Jeg tør ikke give noget Haab, det vilde vist heller ikke bekomme os vel; vi har jo hørt, at vi maa ikke forandre ved saadanne finansielle Bevillinger, og jeg tror heller ikke, vi føler nogen Trang til at gøre det.

Den højtærede Statsminister siger, at vi søger Konflikt. Nej, vi har paa ingen Maade søgt Konflikt, vi mener, Konflikten er søgt fra anden Side, hvis der da skal være Konflikt. Vi har kun hævdet det Standpunkt, som vi synes, vi parlamentarisk er berettiget til, og vi mener ikke at kunne forandre det, heller ikke paa Grund af de Udtalelser, der nu er fremsat, saavel af Statsministeren som af Forsvarsministeren. Jeg tror ikke, vi kan ændre vor Opfattelse paa det Punkt. Dersom de Udtalelser, der er kommet fra den højtærede Minister, skal forstaas saaledes, at Regeringen mener, at der ikke her er Tale om Forandringer i bestaaende Love, ja, saa forstaar jeg ikke ret, hvorfor den højtærede Regering, der jo ved, at den Anskuelse nærer vi, ikke har valgt en anden Vej end at sætte det ind paa Finansloven. For os kommer det til at staa, som om det er Ministeriet, der ønsker en Konflikt med Landstinget. Vi ønsker det fra vor Side ikke. Jeg vil sige, at noget af det mest kedelige, man kan have med at gøre, er Konflikter om Forfatningsspørgsmaal; en Forfatningsstrid om, hvorvidt Landstinget maa stemme imod en Lovgivning paa Finansloven, vilde jeg anse for ret ørkesløs, og jeg antager heller ikke, den høje Regering vil gøre noget Forsøg paa at rejse en saadan Strid.

Da jeg nu er kommet ind paa at oplæse Udtalelser, tillader jeg mig at anføre endnu en, en Udtalelse af det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), der maaske kan være et lille Svar til hans Eftermand i Finansudvalget: „Nu er det andet Spørgsmaal, der rejser sig her, et konstitutionelt